

REVISTA CHARIS

Numărul 2, anul 2019 // www.charis.international

Provocările evanghelizării – Dr. Mary Healy

CHARIS și chemarea la unitatea creștinilor – Pr. Étienne Vető

Unitatea creștinilor – Pastor Giovanni Traettino

Nu există noi Rusalii fără evanghelizare – Jean-Luc Moens

Fericita Conchita – José Prado Flores

EDITORIAL

Jean-Luc Moens – Moderatorul CHARIS

De la înființarea CHARIS de Rusalii au avut loc multe evenimente: prima Conferință CHARIS pentru Asia de Sud-Est în Malaiezia, un Curs de Formare pentru Lideri în Zambia și un altul în Coreea de Sud, primul Institut pentru Lideri cu durata de 3 săptămâni la Roma. Proiectele sunt în curs de finalizare: prima Conferință a Comunității Braziliene, organizată de CHARIS Brazilia (14 ianuarie 2020 în Recife), prima Conferință Mondială a Comunităților Carismatice (15-17 ianuarie 2020 în Recife), prima Formare Internațională a Tinerilor Lideri la Castel Gandolfo (19-26 iulie 2020). Veți găsi informații despre toate aceste evenimente în cea de-a doua ediție a Revistei CHARIS.

Continuăm, de asemenea, cu publicarea extraordinarelor discursuri de la ultimele Rusalii, precum și cu secțiunea sfinților din Reînnoirea Carismatică Catolică.

În sfârșit, iată o istorioară pe care vreau să v-o împărtășesc. La ultimele Rusalii, un frate binevoitor mi-a spus așa: „Am vrea să sprijinim CHARIS din punct de vedere financiar, dar nu știm cum să vă trimitem banii!”. De la 1 octombrie, expedierea banilor este facilă: de fapt, banca CHARIS – Institutul Lucrărilor Religioase (Institute of Religious Works – IOR) – s-a unit cu SEPA (Single Euro Payment Area). Acum avem IBAN-urile și codurile BIC ce vă vor permite să ne ajutați mai ușor. Le găsiți înscrise vizibil în acest număr. Vă mulțumesc anticipat pentru generozitate.

Jean-Luc Moens
Moderatorul CHARIS

Institutul CHARIS pentru Lideri

Roma, Italia

6-26 octombrie 2019

S-au deschis ușile primului Institut CHARIS pentru Lideri, care a avut loc la Roma în perioada 6-26 octombrie 2019 la Hotelul Domus Urbis, pe Via Della Bufalotta 550.

48 de studenți din 21 de țări, acoperind patru continente, s-au adunat pentru trei săptămâni de învățături, fraternitate, slujire și rugăciune.

Învățăturile au fost predate de un grup de profesori internaționali: Pr. Raniero Cantalamessa (Italia), Pr. Étienne Vető (SUA), Charles Whitehead (Anglia), Pastor Joe

Tosini (SUA), Michelle Moran (Anglia), Andres Arango (Columbia), Jim Murphy (SUA) și Jean-Luc Moens (Belgia). Temele au variat de la studiul în profunzime a persoanei Duhului Sfânt la istoria și perspectiva Reînnoirii Carismatice Catolice, fără a uita de unitatea creștină și ecumenism. Au fost incluse și învățături utile despre chestiuni privind grupurile și subiecte privind ministerele și slujirile.

Unele dintre cele mai bune momente de învățare au fost atunci când studenții au făcut „excursii pe teren”, la siturile cheie din Roma, precum și la birourile importante din Vatican. S-au întâlnit cu: Mons. Juan Usma Gómez, de la Consiliul Pontifical pentru Promovarea Unității Creștine, Dr. Ghisoni și Pr. Awi Mello de la Dicasterul pentru Laici, Familie și Viață. După Sfânta Liturghie, ținută la Congregația pentru Evanghelizarea Popoarelor, au fost primiți de actualul Secretar, Arhiepiscopul Protase Rugambwa și colegul său. Un moment excepțional pentru grup a fost audiența publică a Papei Francisc din Piața Sf. Petru.

Formarea le-a dat participanților și oportunitatea de a descoperi situri istorice de interes pentru Biserica Catolică de la Roma, vizitând bazine majore, Colosseum-ul și descoperind unii sfinți care au trăit în cetatea eternă. Unul dintre beneficiile de care a avut parte acest grup internațional de studenți și profesori a fost lărgirea semnificativă a perspectivei asupra Reînnoirii Carismatice Catolice și a Bisericii universale. Mulți studenți au afirmat că viziunea lor asupra Bisericii și a Reînnoirii s-a lărgit mult față de ceea ce înțeleseseră înainte de participarea la cursurile Institutului.

Mărturiile înregistrate vineri, la data de 25, au demonstrat în mod viu și cu putere că aceste trei săptămâni au fost o experiență minunată și rodnică.

Pentru mai multe fotografii, vizitați www.charis.international/en/photos/.

Adresa poștală: Palazzo San Calisto, 00120 Orașul Vatican

Telefon: +39 06 698 87126/27

Fax: +39 06 698 87224

Sit web: www.charis.international

E-mail: info@charis.international

Fotografiile au fost făcute de:

Coperta - Surya Prasetya Wijaya

Pag. 3,28 - Surya Prasetya Wijaya

Pag. 4,5,10,16 – Walter Cascioli

Pag. 15 – situl web al RCC Brazilia

Pag. 24 – L'Osservatore Romano

Provocările evanghelizării

Dr. Mary Healy, STD

Președintele Comisiei Doctrinare CHARIS

Discursul din cadrul Conferinței Liderilor (joi, 6 iunie 2019)

Evangelia după Sf. Marcu se termină cu aceste cuvinte: „Iar ei, plecând, au predicat pretutindeni, în timp ce Domnul lucra cu ei și le întărea cuvântul prin semnele care-i însoțeau” (Mc 16,20). Ce minunată descriere a ceea ce trebuie să fie în toate vremurile

evangelizarea făcută de Biserică! Domnul înviat „lucra cu ei” (din grecescul *synergeō*), „s-a angajat într-un efort de colaborare cu ei”, așa încât, prin proclamarea plină de credință a Evangheliei, puterea sa mântuitoare să se manifeste pentru cei care au mai mare nevoie.

Un bun exemplu al felului în care arată o astfel de colaborare este slujirea în închisori a prietenului meu John. El face voluntariat în mod regulat în închisori și centre de reabilitare, ducând iubirea și milostivirea lui Cristos către deținuți. Într-o zi obișnuită, i-a adunat pe unii dintre ei ca să se roage și iată ce s-a întâmplat:

Un deținut, care se numea Rick, spunea că îl doare spatele. M-am rugat pentru el și durerea l-a lăsat. Dar apoi Duhul Sfânt m-a inspirat să-l întreb dacă are un picior mai scurt decât celălalt. A spus că nu știe, dar că fusese operat la gleznă. L-am așezat ca să verific și, într-adevăr, așa era. Le-am spus celor vreo 12 bărbați din încăperea ca să se adune în jurul lui și să privească. Isus nu ne-a dezamăgit. Piciorul a crescut până când a devenit la fel ca celălalt. Au fost uimiți, într-adevăr, pentru că au văzut cu ochii lor ce s-a întâmplat. Am folosit ocazia pentru a evangeliza și a vorbi despre iubirea lui Dumnezeu și despre faptul că el nu vrea să vindece doar problemele fizice ale lui Rick, ci și relația cu El, la fel ca pentru noi toți.

Deținuții au primit în acea zi nu doar o bună cateheză, ci și o vizibilă demonstrație a puterii și milostivirii lui Isus care le-a schimbat viața în mod radical.

Timp de peste jumătate de secol, Biserica a proclamat cu putere o chemare: chemarea la o nouă evangelizare. A început prin Conciliul Vatican II care a căutat să reînnoiască Biserica pentru a proclama Evanghelia mai eficient în vremurile noastre. După Conciliu, Papa Paul al VI-lea a declarat cu îndrăzneală: „Evanghelizarea e de fapt harul și vocația propriii Biserici, cea mai profundă identitate a sa. Ea există pentru a evangeliza”. Fiecare papă care a urmat a repetat acest mesaj. Papa Francisc spune așa: „Nu putem să așteptăm pasiv și calm în clădirile bisericilor noastre; trebuie să trecem de la o slujire pastorală de conservare la o slujire pastorală decisiv misionară”. Întreaga Biserică este invitată să-și redescopere identitatea de „comunitate a discipolilor misionari”.

Având în vedere aceste apeluri repetate continuu de la scaunul Sfântului Petru, este înțelept să ne întrebăm din când în când cum merg lucrurile cu această nouă evangelizare? Și, în multe părți ale lumii, răspunsul onest este: „Nu prea bine!”. În Europa și America de Nord numărul catolicilor practicanți este într-un declin rapid, chiar mai rapid la tineri. Un studiu recent făcut în Statele Unite a concluzionat că, la fiecare adult care i se alătură Bisericii Catolice, 6,5 oameni pleacă; lucrătorii care au făcut studiul au notat că niciun grup religios nu are o rată așa de mare a pierderilor. În America Latină, cea mai catolică parte a lumii, milioane de persoane au părăsit Biserica pentru a se alătura grupurilor evanghelice sau penticostale. În părțile Africii și Asiei, Biserica este în creștere, dar, chiar și acolo, relativ puțini catolici s-au trezit pe deplin la chemarea lor de a fi discipoli misionari.

Acest răspuns mediocru ne ridică o întrebare: ce lipsește? Ce nu este la locul lui dintre cele ce ar favoriza pornirea noii evangelizări? Să fie oare faptul că ne scapă ceva din Marea Trimitere pe care ne-o dă Domnul însuși?

Cred că la această întrebare putem avea cel mai bun răspuns dacă ne întoarcem la Scripturi, unde găsim relatarea primei evangelizări – răspândirea explozivă a Evangheliei în lumea antică. În Noul Testament descoperim că un mic grup de pescari, colecționari de taxe și

alți oameni obișnuiți, chiar și atunci când au trecut peste ei valuri violente de persecuție, „au întors lumea pe dos” pentru Isus (cf. *Fap* 17,6). Atât de eficace le-a fost proclamarea vestii bune a mântuirii în Cristos, încât pe la jumătatea secolului IV, când a deveni creștin nu mai era în sfârșit un lucru periculos, creștinii erau deja aproape jumătate din populația Imperiului Roman. Cum se explică această creștere exponențială?

Isus i-a învățat pe discipolii săi că misiunea lor este înrădăcinată în propria sa misiune: „Așa cum m-a trimis Tatăl, așa vă trimit și eu pe voi” (*In* 20,21). Așadar, Isus este modelul nostru. Misiunea sa a început oficial prin Botezul său primit de la Ioan în Râul Iordan, un act de umilă supunere la planul Tatălui. Imediat după aceea s-au deschis cerurile, Duhul Sfânt a coborât asupra lui sub chipul unui porumbel, iar Isus a auzit declarația de iubire a Tatălui: „Tu ești Fiul meu cel iubit, în tine îmi găsesc toată plăcerea” (*Lc* 3,22). Evanghelia nu spune că după aceea cerul s-a închis înapoi. Asta înseamnă că Isus a trăit sub un cer deschis! După Botezul său, el era „plin de Duhul Sfânt” (*Lc* 4,1) și a mers „cu puterea Duhului” (*Lc* 4,14) în Galileea pentru a-și începe slujirea de predicare, vindecare și eliberare a celor oprimați. Din acea zi, și nu mai devreme, el a început să slujească cu putere. Deși este Fiul lui Dumnezeu, Isus a ales să trăiască la fel ca un om, dependent de Duhul Sfânt.

După ce s-a opus ispitelor Satanei în pustiu, Isus a mers în sinagoga din Nazaret și a ținut predica sa inaugurală, în care a făcut un rezumat al misiunii sale ca Mesia. A luat sulul cărții profetului Isaia și a citit profetia mesianică: „Duhul Domnului este asupra mea: pentru aceasta m-a uns, să duc săracilor vestea cea bună; m-a trimis să proclam celor captivi eliberarea și celor orbi, recăpătarea vederii, să redau libertatea celor asupriți; să vestesc un an de bunăvoință al Domnului” (*Lc* 4,18-19). Isus a declarat apoi că acest pasaj s-a împlinit în el. Aceasta era de fapt „declarația de misiune” a sa, descrierea perfectă a ceea ce a venit să facă. A fost uns de Duhul Sfânt ca să fie trimis în toate locurile de asuprire umană, orbire, boală, oprimare, vinovăție și mizerie, pentru a proclama vestea bună a mântuirii și a o demonstra vizibil prin eliberarea efectivă a oamenilor.

Isus ne învață că Evanghelia pe care o proclamă este o veste bună deoarece ea vine cu putere! Invers, fără putere, Evanghelia nu ar fi o veste bună. Pentru a clarifica acest principiu de bază, poate fi util un exemplu. Să ne imaginăm o închisoare întunecoasă, umedă, în care sunt înlănțuiți sute de oameni; sunt dezgustători, înfometați, înfrigurați, bolnavi, mizerabili și plini de amărăciune și disperare. Apoi să ne imaginăm că cineva intră în acea carcără și anunță cu voce tare: „Hei, ascultați cu toții! Am o veste bună: a venit un salvator ca să deschidă ușile închisorilor și să-i elibereze pe toți cei închiși. Voi am doar să știți lucrul acesta. Să aveți o zi frumoasă”. Apoi acea persoană iese, părăsindu-i pe toți, rămași în continuare înlănțuiți ca mai înainte. Oare aceasta a fost o veste bună? Sigur că vestea nu e bună deloc, decât dacă ceea ce se anunță se și împlinește. La fel este și cu Evanghelia: este o veste bună pentru că vine cu putere ca să traducă în fapt ceea ce se vestește – vindecare, libertate, iertare, binecuvântare și mântuire.

Un alt adevăr foarte important inserat în declarația de misiune a lui Isus îl găsim în *Lc* 4,18-19. Isus atribuie toate lucrările puternice pe care urmează să le facă – vindecări, miracole, alungarea demonilor, predicarea cu autoritate, venirea Împărăției lui Dumnezeu – nu omnipotenței sale ca Fiul al lui Dumnezeu, ci ungerii Duhului Sfânt pe care a primit-o în natura s-a umană. Motivul pentru care acest lucru este atât de important este că ne-a promis

nouă, discipolilor săi, exact același Duh Sfânt care l-a uns și pe el. Misiunea noastră se fondează pe umplerea și ungerea cu același Duhul Sfânt, ca în misiunea lui Isus, care era fondată pe umplerea și ungerea naturii sale umane cu Duhul Sfânt, care s-a revărsat asupra discipolilor mai întâi de Rusalii, iar acum este dat prin Botez și Mir și prezența lui trebuie reînnoită continuu în viața creștinului.

După ce Isus a declarat esența misiunii sale, el a și făcut ceea ce a spus. Din acel moment, o mare parte a Evangheliei e destinată relatării vindecărilor, eliberărilor și minunilor sale. Din nou și din nou Evangheliile rezumă slujirea lui Isus cu declarații ca aceasta: „El străbătea toată Galileea, învățând în sinagogile lor, predicând evanghelia împărăției și vindecând orice boală și orice suferință în popor”. (Mt 4,23). Vindecările și miracolele făcute de Isus nu pot fi separate de predica lui. Ele nu sunt o simplă dovadă exterioară a veștii bune pe care o proclamă, ci sunt întruparea lor. Ele manifestă vizibil că Împărăția a venit. Ele arată într-un mod foarte convingător că mesajul său este adevărat: el e cu adevărat Mesia, este victorios asupra păcatului și a oricărui rău; este milostiv cu toți bolnavii și păcătoșii și a venit să-i elibereze pe oameni.

„Așa cum m-a trimis Tatăl, așa vă trimit și eu pe voi” (In 20,21)

După ce a făcut din viața lui un model de evanghelizare, Isus i-a trimis pe discipoli ca să-i continue misiunea. Le-a poruncit să predice Evanghelia în același mod: nu numai prin cuvinte, ci și prin fapte supranaturale care vor fi demonstrat adevărul cuvintelor. I-a instruit pe cei 12 astfel: „Mergând, predicați, spunând: «S-a apropiat împărăția cerurilor». Vindecați-i pe cei bolnavi, înviați-i pe cei morți, curățați-i pe cei leproși, alungați-i pe diavoli” (Mt 10,7-8). Acum, mulți creștini, citind despre această extraordinară sarcină, presupun că ea se aplică numai apostolilor. Dar nu există nicio bază pentru această presupunere, deoarece Isus mai târziu trimite un grup mai larg, de 70 de discipoli, reprezentându-i pe toți discipolii din toate vremurile, și le dă cam aceeași sarcină: „Când intrați într-o cetate și vă primesc..., vindecați bolnavii din ea și spuneți-le: «S-a apropiat de voi împărăția lui Dumnezeu»” (Lc 10,8-9). Din nou, unii cititori presupun că acest mandat a fost pentru prima generație de creștini, în timpul perioadei de creștere inițială a Bisericii. Dar Scriptura nu lasă loc unei astfel de concluzii, deoarece Domnul Isus înviat repetă acest lucru chiar înainte de înălțarea la cer, ca o poruncă și o promisiune valabile pentru toate timpurile: „Mergând în toată lumea, predicați la toată făptura!... Acestea sunt semnele care îi vor însoți pe cei care cred: în numele meu vor scoate diavoli, vor vorbi limbi noi, vor lua șerpi în mână și, dacă vor bea ceva aducător de moarte, nu le va dăuna [adică vor fi protejați de rău]. Își vor pune mâinile peste cei bolnavi și ei se vor vindeca” (Mc 16,15-18).

Isus nu spune: „Acestea sunt semnele care îi vor însoți pe marii sfinți” sau „Aceste semne îi vor însoți pe câțiva oameni dotați în mod extraordinar”, ci „Acestea sunt semnele care îi vor însoți pe cei care cred”, adică pe creștini. El face o promisiune similară în timpul discursului de la Cina cea de taină în In 14,12: „Adevăr, adevăr vă spun, cine crede în mine va face și el lucrările pe care le fac eu și va face și mai mari decât acestea, căci mă duc la Tatăl”.

Cum poate să aștepte Domnul ca niște creștini obișnuiți să facă lucruri neobișnuite sau chiar imposibile? Iată: el ne revelează secretul în ultimele cuvinte, înainte de înălțarea sa la cer: „Când va veni Duhul Sfânt asupra voastră, voi veți primi o putere și îmi veți fi martori...” (*Fap* 1,8). Duhul Sfânt este cel care îi va îmbrăca pe discipoli cu „putere de sus” (*Lc* 24,49), pentru ca ei să împlinească lucrările care sunt dincolo de ceea ce este posibil din punct de vedere uman și astfel să demonstreze că Isus Cristos este cu adevărat victorios asupra păcatului, a Satanei și a morții.

În ziua de Rusalii, s-a împlinit promisiunea lui Isus. Duhul Sfânt a coborât asupra creștinilor adunați în Cenacol printr-un vânt puternic și în limbi de foc. Iubirea lui Dumnezeu a început să ardă în ei, timiditatea și frica lor s-au risipit și au fost umpluți cu o îndrăzneală extraordinară. Constrânși de iubirea lui Cristos, ei au făcut exact ceea ce le-a poruncit: au mers în toate direcțiile ca să proclame Evanghelia, însoțiți de vindecări, miracole, semne și minuni.

Un exemplu izbitor al dinamismului evanghelizării lor este misiunea din Samaria a lui Filip, unul dintre primii șapte diaconi hirotoniți. Evreii și samaritenii nu erau prieteni unii cu alții, ba chiar opusul. Totuși, Filip, evreu fiind, merge într-un oraș samaritean ca să-l proclame pe Isus, un Mesia evreu, și iată, uimitor, mulțimi de oameni cred și sunt botezați! Luca ne spune de ce: „Mulțimile ascultau cu atenție într-un cuget cele spuse de Filip, auzind și văzând semnele pe care le făcea, căci din mulți care erau posedați ieșeau duhurile necurate, strigând cu glas puternic, iar mulți paralizați și șchiopi erau vindecați” (*Fap* 8,6-7). Au auzit cu urechile lor mesajul verbal al Evangheliei; au văzut cu ochii lor semnele care l-au însoțit și care au confirmat vizibil adevărul mesajului.

Lucrările puternice care au însoțit evanghelizarea nu s-au terminat cu era apostolică. Scrierile Sfinților Părinți atestă că apăreau miracole nu doar prin marii episcopi și evangheliști, ci și prin oameni obișnuiți. Într-adevăr, aceste semne erau motivul major al creșterii rapide a Bisericii în lumea antică. Împărăția lui Dumnezeu a țâșnit vizibil într-o societate care fusese cufundată în întuneric moral și spiritual, cu toate sfâșierile emoționale și fizice aferente. Soarele dreptății a răsărit, aducând vindecarea pe aripile sale! (cf. *Mal* 3,20). Sf. Irineu din Lion ne dă un indiciu a ceea ce era creștinismul normal din vremea sa, în secolul III:

„[Creștinii] fac minuni în numele său pentru binele celorlalți, conform cu darul pe care l-a primit fiecare de la El. Deoarece unii chiar alungă diavoli, încât cei care au fost curățați de duhuri rele cred frecvent în Cristos și se alătură Bisericii. Alții au darul cunoașterii lucrurilor care vor veni; au viziuni și proclamă profeții. Iar alții îi vindecă pe bolnavi prin impunerea mâinilor asupra lor, însănătoșindu-i. Da, mai mult, un mort a fost înviat și a rămas printre noi timp de mai mulți ani.”

În secolele următoare, semnele și minunile au devenit mai puțin frecvente, pe măsură ce apăreau interpretări greșite ale darurilor Duhului Sfânt. Dar ele nu au dispărut niciodată din viața Bisericii, în special în perioadele de intensă evanghelizare. Sfântul Francisc Xavier, marele misionar iezuit, a dus Evanghelia în Orientul îndepărtat. Într-una dintre scrisorile sale pe care le-a trimis din India, descrie ce a făcut când a fost înghesuit cu cereri de a vizita bolnavii și de a se ruga pentru ei în satele din apropiere.

„Era imposibil pentru mine să-i satisfac pe toți..., așadar m-am gândit cum să fac ca să-i slujesc pe toți odată. De vreme ce nu mă puteam duce eu însumi, i-am trimis pe copiii pe care i-am putut însărcina în locul meu. Au mers la bolnavi, le-au adunat familiile și pe vecini, au recitat Crezul cu ei și i-a încurajat pe suferinzi să exprime o încredere sigură și bine întemeiată că se vor reface. După toate acestea, au recitat rugăciunile Bisericii. Pe scurt, Dumnezeu a fost mișcat de credința și pietatea acestor copii și a celorlalți și a vindecat un mare număr de bolnavi, atât trupește cât și sufletește. Cât de bun s-a arătat cu ei! A făcut ca înseși bolile lor trupești să fie ocazia chemării lor la mântuire și i-a atras către credința creștină aproape cu forța.”

Vindecându-i pe oameni prin credința acestor copii, Domnul a dat un puternic mesaj poporului pe care Francisc l-a evanghelizat: nu trebuie să fii misionar european ca să fii un instrument al puterii vindecătoare a lui Dumnezeu. Nu trebuie să fii preot sau învățat ori sfânt. Nu trebuie să fii nici măcar adult! Trebuie doar să ai inima plină cu o credință simplă, copilărească în Domnul Isus.

Azi, Domnul Isus reamintește Bisericii sale că este viu și că ceea ce a făcut pe vremuri mai face și azi. Prietenul meu Tom, doctor, a învățat acest lucru acum câțiva ani, când a mers într-o misiune în Mexic. A plecat cu o echipă ca să-i slujească pe săracii care trăiesc într-o groapă de gunoi, trăind din ceea ce găsesc prin gunoaie. Tom le-a dat îngrijiri medicale, dar cazurile grave le-a trimis la echipa ministerului de rugăciune. El povestește:

Azi, Domnul Isus reamintește Bisericii sale că este viu și că ceea ce a făcut pe vremuri mai face și azi.

„Mulți dintre cei care au venit în cortul medical aveau boli permanente pe care nu le puteam îngriji. Inima mea era sfâșiată. Cel mai bun lucru pe care l-am putut face pentru ei a fost ca să le dau un pachet cu ibuprofen, care le alina durerea pentru scurt timp.

A intrat o femeie mai în vârstă, cocoșată din cauza unor fracturi de spate osteoporotice, sprijinită de un baston. Se putea vedea că avea dureri permanente. Mișcat până la lacrimi, i-am dat două pachete de ibuprofen, apoi am trimis-o la ministerul de rugăciune. Puțin mai târziu, am văzut-o revenind în cortul medical. Stătea dreaptă și a aruncat bastonul spre mine, râzând și exclamând cu bucurie că nu mai avea dureri! Apoi am văzut un om care avusese o fractură de gât; capul lui rămăsese aplecat, încât bărbia îi atinge pieptul. A mers la rugăciune și s-a întors, spunând: „Nada”. Nicio durere. Gâtul lui se îndreptase. Apoi un om cu o hernie imensă – vindecat. Un altul cu o tumoare pe peretele stomacului – vindecat.

Când m-am întors acasă în SUA, unul dintre pacienții mei dragi făcuse cancer la plămâni și era programat pentru operație, ca să i se scoată un plămân. Mi-a sfâșiat inima, deoarece, deși fusese alcoolic, se alăturase grupului Alcoolicilor Anonimi și era treaz. De asemenea, a avut o întâlnire cu Isus și urma cu pasiune o viață de împărtășire a lui Isus cu alții. Fiica lui era devastată, deoarece avea impresia că abia acum începuse să-și cunoască tatăl. I-am spus despre Mexic și l-am întrebat dacă ar vrea să mă rog cu el. Așadar, ne-am rugat, cerându-i lui Isus, dacă vrea, să-l vindece sau măcar să permită ca operația să fie sigură și eficientă. Când s-a dus la spital și a făcut raze X preoperatorii, nu mai era nicio tumoare! Au trecut doi ani și de atunci fiecare investigație îi iese normală.”

Renașterea extraordinară de azi a semnelor și minunilor nu este ceva străin Bisericii Catolice. Este o întoarcere la normal. Este o redescoperire a ceea ce aparține ADN-ului nostru: puterea Duhului Sfânt și a darurilor sale supranaturale ca echipament normal dat de Domnul înviat pentru a-i înzestra pe toți credincioșii botezați pentru misiunea de evanghelizare. Oamenii de azi, la fel ca cei din primul veac, au nevoie de mai mult decât de un mesaj. Au nevoie să se întâlnească cu Mântuitorul nostru atotputernic, ce cutremură închisorile, sfășie lanțurile, vindecă și eliberează. Iar Domnul își îmbracă din nou copiii cu putere de sus, pentru a-i înzestra în vederea transmiterii veștii bune până la capătul pământului.

Cursul CHARIS de lideri

Coreea de Sud

29 septembrie – 5 octombrie 2019

Cursul CHARIS de lideri din 2019 s-a ținut la Kkottongnae, în Coreea de Sud, timp de o săptămână, în perioada 29 septembrie – 5 octombrie.

Profesorii au fost: Jim Murphy, Michelle Moran și fratele său James Shin. Au participat în jur de 170 de lideri. Subiectele predate au fost: eclesiologia, viața unui lider, elementele unei întâlniri de rugăciune, efuziunea Duhului Sfânt, RCC, teologia misiunii și tehnici practice de evanghelizare.

Temele acoperite au fost comunicate participanților într-un mod eficient. În particular, efuziunea Duhului Sfânt a fost abordată și predată legat de curentul de har. Tema vieții unui lider și cea a elementelor întâlnirii de rugăciune au fost transmise într-un mod intens și bine organizat.

Tema teologiei misiunii a fost prezentată cu experiențe tematice din viața reală.

Scopul și obiectivele CHARIS au fost explicate participanților în timpul rezervat întrebărilor și răspunsurilor.

În timpul cursului, s-au acordat trei perioade de reflecție, pentru a aprofunda învățăturile ascultate.

În ultima zi, s-a organizat o întâlnire națională pe tema: „Vino, Duhule Sfânt”, la care au fost aproximativ 3500 de participanți. În timpul întâlnirii, Jim Murphy a ținut o cuvântare cu titlul: „Dumnezeu ne-a eliberat. Trebuie să-l slujim pe Dumnezeu cu această libertate”. Iar Michelle Moran a comunicat mesajul că Dumnezeu vrea prin noi să facă întotdeauna lucruri noi; trebuie să ne deschidem inimile și să fim gata să le facem.

CHARIS și chemarea la unitatea creștinilor

Pr. Étienne Vető

Membru al Slujirii de comuniune internațională

Discursul din cadrul Conferinței Liderilor (joi, 6 iunie 2019)

Dimensiunea ecumenică a CHARIS este probabil unul dintre cele 2-3 puncte pe care se insistă în Statut:

- Acesta recunoaște faptul că RCC face parte dintr-un curent de har mai larg care a început în alte confesiuni creștine: „Ceea ce cunoaștem acum sub denumirea de Reînnoire Carismatică Catolică (RCC) face parte dintr-un curent de har ecumenic” (Statutul CHARIS, fraza de început).

- Din acest motiv, unul dintre principalele scopuri ale CHARIS este de a lucra pentru unitatea creștinilor, pentru unitatea Trupului lui Cristos. Acesta este chiar al doilea scop expus în Statut, tocmai în continuarea prezentării misiunii de promovare a curentului de har și a comuniunii dintre membrii săi. „Prin recunoașterea faptului că Reînnoirea Carismatică Catolică face parte dintr-un curent de har ecumenic, CHARIS este un instrument de promovare și muncă pentru unitate în trupul lui Cristos, așa cum vedem în rugăciunea lui Isus (cf. *In 17*)” (Statutul CHARIS, Scopuri, §2).

Să reflectăm de ce și cum.

1. Reînnoirea Carismatică s-a născut ecumenică și face parte din planul lui Dumnezeu pentru unitate

Este fundamental să recunoaștem că RCC este un curent de har „născut ecumenic”. Aceasta este o expresie a Papei Francisc, care a insistat asupra acestui punct acum 2 ani, la Circo Massimo, cu ocazia aniversării a 50 de ani de RCC: „(Celebrăm) un torent de har, torentul de har al Reînnoirii Carismatice Catolice. O lucrare ce s-a născut... catolică? Nu. S-a născut ecumenică! S-a născut ecumenică deoarece Duhul Sfânt este cel care creează unitatea, fiind același Duh care a dat inspirația pentru aceasta”. Relația cu alți creștini și chemarea la unitate a creștinilor face parte din ADN-ul nostru.

Acesta este un fapt istoric: știm că grupul de catolici de la Universitatea din Duquesne care au primit efuziunea Duhului Sfânt în anul 1967 se rugaseră și citiseră Biblia cu protestanții în anul precedent. Într-adevăr, RCC vine dintr-un curent care s-a inițiat în comunitățile penticostale și s-a răspândit mai întâi în Bisericele și comunitățile ecleziale din lumea protestantă. Iată primul motiv pentru care suntem chemați să punem unitatea creștinilor la inima existenței și misiunii CHARIS. E o chestiune de recunoștință: am primit acest dar de la Dumnezeu prin alții. Cine primește un cadou și fuge cu el, tăind relația cu dătorul cadoului? E o treabă de umilință. Repet, am primit acest dar de la alții... Nu e iritant când ai o idee excelentă pe care o împărtășești cu un prieten la un pahar, iar acest „prieten” o prezintă șefului tău ca fiind propria izbucnire de geniu? În universități există o regulă foarte strictă împotriva plagierii și se aplică sancțiuni... În cele din urmă, e o treabă de politețe / decență (bună creștere).

Totuși, există o rațiune mai profundă, spirituală. Dumnezeu alege darurile pe care ni le va da, însă el alege și modurile prin care ni le va da. Dacă ne-a dat acest dar prin alți creștini, atunci asta înseamnă ceva și trebuie să discernem ce ne spune el prin asta. Oare ce ne spune? E chiar simplu: „Vă dau acest dar prin alții pentru că este un dar care unește, este un dar al unității”. Duhul Sfânt, a treia persoană din Sfânta Treime, este persoana care ne aduce în comuniune cu Dumnezeu și cu ceilalți. El este Duhul iubirii, al comuniunii, al unității. Dumnezeu ne-a copleșit cu o nouă revărsare a Duhului Sfânt pentru a reînnoi Biserica și o parte din această reînnoire este unitatea tuturor creștinilor. Curentul de har din care facem

parte se revarsă asupra granițelor și zidurilor de diviziune dintre Bisericile și comunitățile noastre tocmai pentru a dărâma aceste ziduri și a șterge granițele.

Pr. Raniero Cantalamessa a insistat asupra acestui punct și acum doi ani la veghea de Rusalii „Dumnezeu și-a revărsat Duhul asupra a milioane de credincioși din aproape toate confesiunile creștine și, ca să nu fie niciun dubiu asupra intențiilor sale, el și-a revărsat Duhul prin manifestări identice, inclusiv prin cel mai unic, acela al vorbirii în limbi”. Pr. Raniero explică faptul că ni se cere să tragem aceeași concluzie pe care a tras-o și Sfântul Petru când i-a văzut pe Corneliu și casa lui primindu-l pe Duhul Sfânt, deși ei nu erau evrei ca apostolii (cf. *Fap* 11): „Dacă Dumnezeu le-a dat același dar pe care ni l-a dat și nouă, cine suntem noi să continuăm să spunem că alți credincioși creștini nu-i aparțin trupului lui Cristos și nu sunt adevărați discipoli ai lui Cristos?”.

Ei nu numai că au primit același dar, în același fel, ci l-au și împărtășit cu noi. Un alt punct comun ne atrage să fim împreună în timpurile noastre: creștinii sunt persecutați în lume; se spune că creștinismul este cea mai persecutată religie azi, în numere absolute. Acum, nu sunt doar catolici sau doar ortodocși sau doar protestanți. Suntem deja împreună prin ceea ce papii au numit: „ecumenismul sângelui”. Permiteți-mi să-l citez pe Papa Francisc: „Apoi există ecumenismul sângelui: când sunt uciși creștinii, sunt așa de mulți martiri..., începând cu cei din Uganda, canonizați acum 50 de ani: jumătate erau anglicani, jumătate catolici, dar ei [cei care i-au ucis] n-au spus: „Tu ești catolic... tu ești anglican...”. Nu: „Tu ești creștin”. Și astfel sângele lor s-a amestecat. Acesta este ecumenismul sângelui” (Conferința de presă a Sfântului Părinte Papa Francisc în zborul de la Istanbul la Roma, duminică, 30 noiembrie 2014).

Unitatea creștinilor, a purta curentul de har împreună, a da mărturie împreună, uneori „până la sânge”: aceasta este o mare responsabilitate. Ne bucurăm să avem aici cu noi frați și surori din alte Biserici și comunități ecleziale.

2. Câteva cuvinte despre „mișcarea ecumenică”

Cam în același timp în care Duhul Sfânt a inițiat primele manifestări ale curentului de har în Reînnoirea din comunitățile penticostale, la începutul secolului XX, Duhul a inspirat diferite confesiuni creștine să tânjească după unitatea creștină și să se străduiască într-un mod nou pentru aceasta. Este ceea ce noi numim „mișcarea ecumenică”. Și a început în afara Bisericii Catolice, dar, așa cum s-a întâmplat și cu harul Reînnoirii, a fost și ea recunoscută de Biserica Catolică a fi „hrănită de Duhul Sfânt” (*Unitatis redintegratio*, 1) – această recunoaștere petrecându-se la Conciliul Vatican II. E bine să învățăm să recunoaștem „sunetul” particular al vântului / adierii Duhului Sfânt, care este sunetul unității.

Ce este „mișcarea ecumenică”? Biserica s-a rugat întotdeauna și a lucrat pentru unitatea ei: vedem acest lucru deja din îndemnurile Sfântului Paul în *Prima scrisoare către Corinteni* și de-a lungul istoriei Bisericii. Dar acest lucru a luat o formă specială în secolul al XX-lea. În Scoția, în 1910, la un congres al misionarilor protestanți, reprezentanții din țările de sud și-au exprimat recunoștința că le-a fost predicată Evanghelia, dar în același timp s-au lamentat pentru dezbinările care au fost exportate împreună cu Evanghelia: „De ce ne-ați predicat iubirea și ne-ați adus dezbinare?...”. A înflorit în acel timp o mare dorință pentru unitate și o angajare mondială de a face tot posibilul pentru a o realiza, iar Biserica Catolică i-a dat un impuls major când a început să facă parte din aceasta.

Ce face ca această mișcare pentru unitate să fie specială?

1) În primul rând, recunoașterea că dezbinările dintre noi nu sunt exclusiv din vina „altora” care ne-au părăsit. Cercetări istorice obiective au arătat că, la fel ca în cazul multor dezbinări și tensiuni dintre oameni, în familii, între națiuni, vina dezbinării și respingerii nu-i aparține 100% doar uneia dintre părți.

2) În al doilea rând, mișcarea ecumenică nu încearcă să obțină unitatea prin a-i determina pe indivizi să înlocuiască Biserica din care fac parte, ci prin a aduce Bisericile și comunitățile ecleziale împreună. În acest fel, multe Biserici protestante care au fost dezbinat s-au unit oficial; sperăm că același lucru va fi posibil într-o zi și în mai profundele dezbinări dintre catolici, ortodocși și protestanți. Există convingerea profundă că, cu cât Bisericile și comunitățile ecleziale se apropie mai mult de Isus, cu atât ele se apropie mai mult unele de altele, până când vor fi una.

3) În al treilea rând, nu e doar treaba păstorilor și a liderilor, ci, așa cum a spus și Conciliul, „toți catolicii sunt chemați să joace un rol inteligent și activ” (*Unitatis redintegratio*, 4). De-a lungul istoriei Bisericii, conducătorii Bisericii au avut multe tentative de a reconstrui unitatea, dar acum diferența este că e treaba tuturor.

Am primit curentul de har prin contactele cu penticostalii și creștinii evanghelici.

4) Desigur, avem în continuare diferențe între noi cu privire la credință. Iar unitatea nu se va realiza niciodată cu prețul adevărului. Totuși, ne dăm seama și de tot ce avem în comun, adică elementele esențiale ale credinței fiecărei Biserici: credința în Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt; în Isus Cristos, Domn și Mântuitor; Scripturile în care ni s-au revelat toate acestea; speranța împărtășită a vieții veșnice; angajamentul împărtășit al evanghelizării; dragostea pentru Trupul lui Cristos, Biserica... Și ne dăm seama, când ne relaționăm cu alte confesiuni, că dacă punem împreună diferitele perspective, înțelegem de fapt mai bine credința. Catolicii au fost inspirați să citească și să iubească Biblia prin contactul cu protestanții; să-i citească pe Sfinții Părinți ai Bisericii prin contactul cu ortodocșii. Iar aici putem repeta că am primit curentul de har prin contactele cu penticostalii și creștinii evanghelici. Iar alții au învățat să aprecieze Euharistia și să caute unitatea vizibilă prin contactul cu noi, catolicii. Ce comoară am fi pierdut dacă nu am fi crezut că trebuie să ne apropiem mai mult și că putem învăța unii de la alții.

5) O notă aproape finală. Cu adevărat e o chestiune de iubire. Pr. Raniero spune acest lucru de pildă la Rusaliile din 2017: Cristos nu ne-a chemat să-i iubim doar pe cei care gândesc în același fel ca noi. Dacă-i iubim numai pe cei cu care cădem de acord, ce facem special, de vreme ce și păgânii fac la fel (cf. *Mt 5,46*)?... Am văzut exemple ale unei astfel de iubiri, ale unei profunde înțelegeri. De sărbătoarea Neprihănitei Zămisliri, un membru al unei Biserici evanghelice a introdus ziua. S-a ridicat un preot catolic mai în vârstă, care fusese instruit în anii 60-70, și a explicat că pentru el Neprihănita Zămislire este o superstiție! Ce a făcut credincioasa evanghelică? A explicat profunda însemnătate a dogmei catolice într-un mod mai potrivit decât orice credincios catolic pe care l-am auzit până atunci. Mi-a spus apoi că nu credea că ceea ce spunea este adevărat, dar că a încercat să înțeleagă ceea ce ar fi trebuit să înțeleagă un catolic – și a făcut o treabă excelentă!

6) O notă finală: avem nevoie întotdeauna să ne reamintim că numai Dumnezeu îi poate da Bisericii unitate. Și exact asta face prin darul Duhului Sfânt. Noi, cei din RC, suntem în centrul acestei lucrări de unitate pe care Dumnezeu o săvârșește și suntem chemați să fim conștienți de acest lucru și să intrăm în lucrarea lui Dumnezeu.

3. Puterea rugăciunii comune și a mărturiei comune

Cum am putea să recuperăm această moștenire, ca parte a ADN-ului nostru? Și care sunt roadele unității? Voi accentua două aspecte.

Primul pas către ecumenism este rugăciunea comună. Rugăciunea este puternică! Rugăciunea comună este și mai puternică. Isus a spus că, atunci când doi sau trei se adună în numele lui, el va fi în mijlocul lor (cf. *Mt 18,19-20*): „Iarăși vă spun: dacă doi dintre voi pe pământ se vor uni să ceară orice lucru, le va fi dat de Tatăl meu care este în ceruri. Căci unde doi sau trei sunt adunați în numele meu, sunt și eu acolo, în mijlocul lor”. Desigur, acest lucru este adevărat la nivel individual. Este adevărat și într-un cuplu: când un cuplu se învoiește asupra unui lucru, când un cuplu se învoiește să ceară de la Dumnezeu același lucru, cum ar putea el să reziste?... Este adevărat și între generații: când tânărul și bătrânul, copiii și părinții, nepoții și bunicii se roagă împreună, Isus e fericit. Când oameni din diferite națiuni se roagă împreună, în special națiuni care s-au luptat ori se luptă unii împotriva altora, cât de puternică va fi rugăciunea lor! Și când creștinii din diferite confesiuni, care uneori s-au luptat amarnic, se roagă împreună, ce sursă de binecuvântare. Rugăciunea noastră de aici în aceste zile îi face plăcere lui Dumnezeu într-un mod extraordinar și cu siguranță este extrem de puternică...

O altă dimensiune a vieții creștine căreia îi este dată o putere incredibilă dacă creștinii sunt uniți este mărturisirea Evangheliei: „Prin aceasta vor recunoaște toți că sunteți discipolii mei: dacă aveți dragoste unii față de alții” (*In 13,35*). Lipsa de unitate dintre noi este un obstacol major în evanghelizare. Probabil că nu ne putem imagina cum ar fi fost lumea acum, cât de mulți creștini ar fi fost, cât de multă iubire și unitate ar fi fost dacă nu ne-am fi dezbinat de-a lungul secolelor. Îmi amintesc de evanghelizarea de pe străzi cu un grup de catolici amestecați cu protestanți. Împărțeam fluturași pentru un concert de muzică creștină și pe fluturași era o propoziție: „Împreună, catolici și protestanți, îl vestim pe Isus Cristos”. Oamenii refuzau deseori să ia fluturașii, ori treceau pe partea cealaltă ca să fie cât mai departe, dar cei care s-au uitat pe fluturași au reacționat în același fel: „Cum, catolicii și protestanții împreună?!”. N-au reacționat cu privire la „îl vestim pe Isus Cristos”, ci cu privire la a fi împreună, catolici și protestanți. Și ne întrebau cum e posibil, de ce facem asta. Erau intrigati și impresionați. Acesta a fost un rod frumos...

Desigur, unora le poate fi teamă să evanghelizeze cu cei dintr-o altă comunitate eclezială. Ce facem dacă oamenii cu care vorbim noi intră într-o altă confesiune?! Am avut experiențe care m-au obligat să reflectez asupra acestui lucru. Mi s-a cerut să predic într-o duminică într-o catedrală anglicană, iar preotul, când m-a prezentat, a uitat să menționeze că sunt catolic. La sfârșitul Sfintei Liturghii, oamenii au venit să vorbească cu mine. Era un cuplu tânăr care mi s-a prezentat: el era anglican, ea era catolică. Mi-au spus că mergeau uneori la catedrala anglicană, iar alteori la cea catolică și nu știau pe care s-o aleagă. Apoi au spus: „Predica dumneavoastră a fost grozavă. Ne-a ajutat să alegem. Vom veni aici..., la Biserica Anglicană!”. Le-am spus cu delicatețe că, dacă sunt un cuplu mixt, probabil că era mai bine să continue să meargă la ambele!

Totuși, Biserica Catolică ne dă indicații cu privire la astfel de chestiuni. Directoriul pentru aplicarea principiilor și normelor privind ecumenismul (1993) insistă asupra „cooperării ecumenice”, că este un mare semn pentru lume, un semn că credința în Isus Cristos este mai importantă și mai puternică decât dezbinările dintre noi. Apoi adaugă: „Catolicii vor dori ca toți cei chemați la credința creștină să li se alăture în acea plinătate a comuniunii care ei cred că există în Biserica Catolică, deși ei recunosc faptul că prin Providența lui Dumnezeu unii își vor trăi viața creștină în Biserici și comunități ecleziale care nu asigură o astfel de plinătate a comuniunii”. (PCPUC, Directoriul..., nr. 206).

4. Reconciliere și căință în Biserica Catolică și în Reînnoirea Carismatică

Până acum, am vorbit despre ecumenism, despre unitatea tuturor creștinilor. Totuși, chemarea la unitate, care ni se adresează, nu privește numai relațiile dintre Biserica Catolică și ceilalți creștini. Ea privește și Biserica Catolică însăși. Și ea are nevoie de comuniune și de pace: între „carismatici” și „necarismatici”, între grupurile dintr-o parohie, între diferitele concepții despre liturgie, între diferitele idei despre care este centrul credinței, cu privire la ce trebuie schimbat și ce nu. Și se fac atâtea eforturi pentru putere sau eforturi pentru a nu pierde puterea sau de a nu pierde un rol. În această situație, cum putem fi un „sacrament”, un semn și un instrument al unității lui Dumnezeu pentru lume, așa cum e definită Biserica la Conciliul Vatican II? Cum putem fi un semn al iubirii lui Dumnezeu?

Acest lucru se întâmplă din păcate și în interiorul curentului de har al RCC. Nu vreau să fiu simplist, dar cred că putem spune că am început în anii 1970 ca un frumos curent, cu simțul unei comori comune și al unui scop comun, un mare șuvoi sau fluviu. Dar în anii 1980 ne-au dezbinat deja multe divergențe și lupte, iar fluviul s-a împărțit în duzini și sute de șuvoaie care abia dacă se atingeau unele pe altele. Acum doi ani, RCC a celebrat 50 de ani de existență, Jubileul. CHARIS este un prim rod al Jubileului. Totuși, trebuie să ne reamintim că tradiția evreiască a Jubileului nu este doar un moment de recunoștință, ci este și un moment de căință: privim înapoi și vedem păcatele noastre. Ne căim și le cerem iertare celor pe care i-am rănit și îi iertăm pe cei care ne-au rănit.

Căința și iertarea sunt esențiale pentru unitatea creștinilor, pentru unitatea din cadrul Bisericii Catolice, pentru unitatea curentului de har al Reînnoirii. Căința și iertarea sunt un dar al Duhului Sfânt. Duhul ne convinge de păcatele noastre, lumina sa ne arată atât iubirea lui Dumnezeu, cât și păcatul nostru. Câți dintre cei care suntem aici au avut această experiență de „convertire”, de profund regret pentru păcatele noastre, care să ne schimbe viața? Iată ce anume suntem chemați să trăim și la nivel eclezial: căința pentru dezbinările dintre Bisericile noastre și din Bisericile noastre. Dezbinarea nu este voința lui Dumnezeu; ea vine din aroganță și dintr-o inimă păcătoasă.

5. Recunoștință lui Dumnezeu pentru prezența evreilor mesianici

Până acum, am vorbit numai despre unitatea creștinilor din confesiunile creștine clasice: catolici, ortodocși, protestanți, anglicani, evanghelici, penticostali. Totuși, suntem binecuvântați și cu prezența printre noi a altor credincioși în Isus. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că ne-a dat să împărtășim acest moment cu frații și surorile mesianici, cu un frate care este evreu mesianic. Iudaismul mesianic este un curent paralel cu RCC din punct de vedere istoric: a început și el în anii 1960-1970 și de atunci a crescut cu sușuri și coborâșuri. Multe

comunități mesianice sunt carismatice, multe sunt devotate răspândirii Evangheliei și introducerii oamenilor într-o relație personală și vie cu Dumnezeu.

Evreii mesianici sunt evrei care ajung la convingerea că Noul Testament este Cuvântul lui Dumnezeu revelat, iar Isus – *Yeshuah*, în ebraică – este Mesia, Fiul lui Dumnezeu. Ei sunt discipoli, de origine evreiască, ai lui *Yeshuah*. Ei nu intră în vreo Biserică istorică, adesea pentru că este prea dificil și prea dureros pentru ei ca să facă parte dintr-o instituție care a contribuit la suferința și persecuția lor de-a lungul timpului. Ei consideră, de asemenea, că aderarea la o Biserică i-ar împiedica să-și mențină identitatea evreiască.

Pentru noi ei sunt un semn al perioadei Bisericii primare: Maria, Petru, apostolii și primii creștini erau evrei și nu au simțit că ar fi părăsit poporul evreu sau alianța lui cu Dumnezeu lui Abraham, Isaac și Iacob atunci când au început să-l urmeze pe *Yeshuah*, Mesia. Au continuat să meargă la Templu și la sinagogă, au continuat să respecte regulile și rugăciunile date de Dumnezeu către poporul lui Israel. Biserica primară era compusă exclusiv din iudeo-creștini, iar evreii mesianici sunt pentru Trupul lui Cristos o cale de a-și restabili rădăcinile. Ei sunt o întrebare vie pusă Bisericii de azi: Ce s-a întâmplat cu „Biserica circumciziunii” în mijlocul nostru? Ce s-a întâmplat cu evreii credincioși în Isus? Oare le-am permis să fie ei înșiși, să se roage și să trăiască conform căilor date lor de Dumnezeu ca evrei și să joace un rol propriu?

Așadar, ei nu sunt numai trecutul nostru, ci ei sunt, ca să spunem așa, viitorul nostru. Ei sunt un semn escatologic. În *Scrisoarea către Romani*, Sfântul Paul profețește despre împlinirea timpului, când „întregul Israel” va fi mântuit (*Rom 11,26*). Faptul că membrii primului popor al lui Dumnezeu îl descoperă în felul lor pe Mesia este un semn că acest Mesia este aproape. RC a avut mereu o dimensiune escatologică: revărsarea Duhului Sfânt este anunțată în *Cartea lui Ioel* ca semn al împlinirii timpurilor, Rusaliile sunt un semn că, prin venirea lui Cristos, lumea a ajuns la „împlinirea timpului” (*Gal 4,4*). Orice reînnoită revărsare a Duhului Sfânt este o invitație de a ne reaminti că aceasta e o dimensiune integrală a credinței noastre. Creștinii sunt adesea concentrați asupra trecutului – istoria lui Israel și a lui Cristos – și a timpului prezent în care trăiesc. Dar acest lucru este incomplet. Credinței creștine și mântuirii înseși le lipsește o dimensiune centrală dacă nu ne concentrăm și asupra celei de-a doua veniri a lui Cristos. Promisiunile lui Dumnezeu spun că toată suferința, toată nedreptatea, războaiele și moartea însăși vor fi învinse într-o zi. Și în fiecare duminică ne mărturisim credința: „Cred... (că Isus, care șade de-a dreapta lui Dumnezeu, Tatăl Atotputernicul) va veni cu mărire”. Acest lucru trebuie să devină la fel de important în rugăciunile și gândurile noastre ca trecutul și prezentul mântuirii. Le mulțumim fraților noștri mesianici că sunt printre noi un semn al lucrurilor ce vor veni. Cu ei, putem să ne rugăm: „*Maranatha. Vino, Doamne, Isuse!*” (*Ap 22,20*).

Congresul Regional al Noilor Comunități din Reînnoirea Carismatică Catolică

În perioada 19-21 iulie, la São José do Rio Preto – SP, s-a ținut Congresul Regional al Noilor Comunități din Reînnoirea Carismatică Catolică, ce a adunat împreună aproximativ

400 de oameni, ca să reflecteze asupra provocărilor cu care se confruntă noile realități ecleziale.

Jean-Luc Moens, moderatorul CHARIS, le-a prezentat tuturor ce este CHARIS, ce a voit Papa Francisc prin acest pas către unitate și a prezentat subiecte relevante pentru următorul pas de făcut în Reînnoirea Carismatică și în Noile Comunități.

Am avut parte și de prezența semnificativă a Arh. Orani João Tempesta, OCist. și Cardinal Arhiepiscop al Sf. Sebastian de Rio de Janeiro. Tema acestei prelegeri a fost aceeași cu a Congresului: „Ca toți să fie una”. De asemenea, Arh. Joel Portella Amado, Secretar General CNBB, a vorbit despre „Unitatea în pluralitate”; au mai fost prezenți: Ep. Tomé Ferreira da Silva, Episcop Diecezan al Sf. Iosif de Rio Preto, Ep. Devair Araújo de Fonseca, Episcop Auxiliar în Arhidieceza de San Paolo și Mons. Moacir Aparecido de Freitas, Episcop Diecezan de Votuporanga.

Pr. Marcello Sampaio

În perioada 11-13 octombrie 2019 s-a reunit pentru prima oară Slujirea Națională de Comuniune a Braziliei. Această slujire este de tranziție, până în anul 2021. Katia Roldi a fost aleasă coordonator al Slujirii Naționale de Comuniune din Brazilia.

Foto: Slujirea Națională de Comuniune din Brazilia

UNITATEA CREȘTINILOR

Pastor Giovanni Traettino

Biserica Evanghelică a Reconcilierii

Discursul din cadrul Conferinței Liderilor (vineri 7 iunie 2019)

Sunt aici în această dimineață cu un sentiment de anticipare! Așteptarea a luat sfârșit și particip cu bucurie la lansarea oficială a CHARIS, instrumentul conceput de Papa Francisc pentru a reînnoi și însoți – folosesc înseși cuvintele sale – „curentul de har” reprezentat de Reînnoirea Carismatică Catolică. Îi mulțumesc moderatorului CHARIS, Jean-Luc Moens (cărui îi doresc tot binele pentru această nouă sarcină a lui), pentru invitație și pentru că mi-a oferit privilegiul cooperării la acest efort.

Desigur, nu pierd din vedere însemnătatea acestei invitații, care merge dincolo de persoana mea. Este evident că Papa Francisc intenționează să recunoască ajutorul pe care Penticostalii i l-au dat de la bun început, să recupereze și să sublinieze vocația ecumenică, lucruri care sunt prezente în natura și în rădăcinile Reînnoirii Carismatice, și să le plaseze în misiunea și pe agenda CHARIS.

Mulțumim lui Dumnezeu că procesul început la Conciliul Vatican II, în ciuda opozițiilor și a eșecurilor, a progresat cu succes, având o recentă adăugire – mulțumită sensibilității și previziunii Papei Francisc – cererea de iertare față de penticostalii italieni, precum și deschiderea surprinzătoare și „revoluționară” în încrederea față de lumea penticostală. Rezultatul a fost faptul că au apărut noi deschideri și noi percepții (așa cum am văzut eu însumi).

În același timp, devine tot mai clar că drumul către unitatea creștinilor nu-și are ca scop una dintre confesiunile creștine de azi (nici măcar cea catolică), ci pe Cristos însuși și Mireasa, singura și unica, pe care, Cristos Domnul, la întoarcerea sa, o va lua în căsătorie; aceasta va fi nunta finală a Mielului.

Visul lui Dumnezeu

Personal, sunt aici ca iubitor și martor al acestui vis..., visul pe care Dumnezeu l-a avut înainte de a crea lumea... Visul în care, din iubire pentru creaturile sale, el dorește să trăiască în interiorul lor și – începând din interiorul Bisericii – vrea ca și creaturile sale să se iubească unele pe altele în același fel.

Misterul comuniunii

De fapt, misterul lui Dumnezeu este un mister de comuniune: **comuniunea** în el însuși și **dorința** de comuniune. Parafrazând introducerea din *Evanghelia după Sf. Ioan*, am putea declara: „La început era comuniunea și comuniunea era la Dumnezeu și comuniunea era Dumnezeu. Toate au luat ființă prin ea și fără ea nu a luat ființă nimic din ceea ce există”. Cu alte cuvinte: (1) Misterul fondator al comuniunii este Dumnezeu! Dumnezeu este iubire! (2) Celălalt mister, care provine din primul, este acela al comuniunii pe care o dorește Dumnezeu: dorința de comuniune care este Dumnezeu!

Evanghelia dorinței

Încă de la începutul timpului, acest Dumnezeu a tânjit să migreze, prin „mișcarea sa internă de iubire” în lăuntrul duhului uman: iubirea și dorința de iubire. Să locuiască în inima omului, să ajungă să cunoască omul din interior, să se transfere pe sine prin uniune spirituală și să locuiască în el (!) și să se bucure de unitatea săvârșită. Iar iubirea Tatălui a coborât; Duhul Sfânt ne-a adus-o. Este scris: „...iubirea lui Dumnezeu a fost revărsată în inimile noastre prin Duhul Sfânt” (*Rom 5,5*).

Unitatea credincioșilor creștini – Cristos și Trupul lui Cristos

În același fel, pe baza misterului comuniunii cu Domnul (care nu coincide neapărat cu o comuniune confesională), misterul comuniunii este unitatea creștină. Papa Benedict al XVI-lea a declarat: „Greșeala erei confesionale a fost că am pus accentul în principal pe ceea ce ne desparte, în loc să percepem într-un mod existențial ceea ce avem în comun...” (Erfurt). În particular mă gândesc la misterul în care, imersați în Cristos (căință, credință și Botez), facem parte și din Trupul lui Cristos. Duhul vine să trăiască în noi și trupul nostru devine templul Duhului Sfânt.

Unitatea cu Dumnezeu

Astfel, toată unitatea – aceea a creștinilor cu Cristos și Sfânta Treime, a lui Cristos cu Trupul lui Cristos și, prin urmare, a creștinului cu alți creștini –, își trage seva din aceeași unitate: comuniunea, care, odată ce este „în Cristos”, este înainte de noi și este o realitate, iar realitatea însăși este mai importantă decât ideile noastre despre realitate (Papa Francisc). Adevărul este că noi suntem „cufundați” în aceeași „realitate”, suntem „în Cristos” (iar Cristos e în noi) și împreună cu el suntem în relație cu Sfânta Treime. Iată de ce noi suntem Biserica și toți ne aparținem unii altora. Aparținem aceleiași „realități” fondate pe unitatea lui Dumnezeu, unitatea dintre Cristos și Trupul lui Cristos, fondate pe unitatea Sfintei Treimi – noi toți aparținem aceleiași realități.

Așa cum a spus Pr. Cantalamessa: „Măsura apartenenței noastre la Biserică e determinată în mod fundamental de existența sau non-existența realității Duhului Sfânt în noi, dacă îl avem sau nu, și nu e determinată pur și simplu de legături juridice sau instituționale. Între o simplă apartenență vizibilă la Biserică și o apartenență spirituală există aceeași diferență ca în sacramele... între a primi doar semnul vizibil... și a primi în același timp și harul conținut în el... În aceasta rezidă rațiunea pentru comuniunea noastră ecumenică cu toți credincioșii autentici în Cristos, chiar și cu cei din afara Bisericii noastre. De aceea, există o comuniune între toți creștinii, nu numai *in votis*, adică în dorințele noastre și în viitor, ci și efectiv în prezent.

Așa cum a spus Serafim de Sarov, scopul autentic al vieții creștine este acela de a-l primi pe Duhul Sfânt... de a-l poseda și de a fi posedat de Duhul Sfânt. Viața creștină înseamnă a-l avea pe Duhul Sfânt în profunzimea inimii noastre; sfințenia înseamnă a fi în comuniune cu el în profunzimea inimii noastre.

Astfel, dacă toate acestea sunt adevărate într-un mod misterios (deoarece este invizibil, dar nu mai puțin real), atunci dacă îl avem pe Duhul, îl avem pe Cristos, avem Sfânta Treime. De aceea suntem creștini! Facem parte din Trupul lui Cristos. Noi suntem Biserica, deoarece acela care îl are pe Cristos are și Biserica. Cel care este al lui Cristos este și al Bisericii. Aceasta este legătura profundă și indestructibilă dintre Cristos și Sfânta Treime, pe de o parte, și dintre Cristos și Trupul lui Cristos: „οὗτος ὁ Χριστός”, adică „Acesta este Cristos”. Într-adevăr, „noi toți am fost botezați într-un singur Duh spre a fi un [singur] trup... și toți am fost adăpați într-un singur Duh” (1Cor 12,13).

ADN-ul mișcării penticostale

Din acest motiv, continui să cred că mișcarea spirituală cunoscută sub denumirea de penticostală (adică a Rusaliilor) atât de partea catolică, cât și de partea penticostală, are în ADN-ul său istoric și spiritual aceeași vocație a unității. Mai mult, nu-și va termina contribuția la planul lui Dumnezeu cu privire la existența sa până când nu va ajunge să fie inflamată cu dragoste pentru unitate și să se transforme pe sine într-o mișcare pe deplin conștientă de vocația sa pentru unitate. Aceasta pentru că mișcarea s-a născut din Duhul Sfânt și își are rădăcinile în aceeași vizită penticostală de la începutul secolului XX (cf. Cardinal Suenens). Uneori, ploaia pentru care ne rugăm și de care avem nevoie începe să cadă în grădina vecinului de alături. În orice caz, scopul oricăror Rusalii este, și trebuie să fie întotdeauna, viața și pacea: o viață de înviere și reconcilierea. Viața supranaturală și pacea! Ca de Rusaliile din *Fapte*. Ca în valea oaselor uscate! Viață și pace!

Natura mișcării penticostale

Mai avem o confirmare – iar aici reamintesc de cercetarea extinsă a lui Walter Hollenweger, supervisorul meu de la Universitatea din Birmingham –, cea care vine din examinarea naturii și a caracteristicilor frapante a mișcării penticostale. Hollenweger identifică cinci rădăcini fundamentale:

- 1) Rădăcina verbală africană. Am găsit confirmarea acestui lucru în timpul vizitei mele la Bisericele de pe continentul african. Ca în creștinismul de la începuturi, oamenii de acolo comunică prin cultură verbală: ei preferă descrierea în loc de definiție, cântecul în loc de gândirea sistematică, dansul în loc de teorie. Acești

creștini, întocmai ca și primii creștini. Fac teologie prin adorație, au o teologie orală.

- 2) Rădăcina catolică. Ei cred în miracole. Ei evoluează normal către diferite plaje de eclezioologie episcopală; ei cred în libertatea alegerii (contrar teologiei reformei). Ei continuă să urmeze concepțiile lui Wesley, cum ar fi o viață devotată și căutarea sfințeniei.
- 3) Rădăcina evanghelică. Ei sunt ramura reformată a pomului: Scriptura ca autoritate supremă, mântuirea prin har, preoția universală, trezirea, convertirea personală, cu rădăcini în „mișcarea de sfințenie” din secolul al XIX-lea.
- 4) Rădăcina ecumenică: o spiritualitate ecumenică de bază. O experiență unică, efuziunea Duhului Sfânt, considerată identică și atunci când este primită în cadre diferite, de oameni cu fundal evanghelic, catolic, protestant (conservator sau liberal). David Du Plessis a spus: „Penticostalii nu pot fi văzuți doar ca niște protestanți de stânga, de vreme ce istoria și spiritualitatea lor conține prea multe elemente catolice. Interesant! Pentru prima oară vedem apariția unei mișcări de bază pentru unitatea dintre evanghelici și catolici. Bazele acestei apropieri derivă din experiența lor comună, care stă în inima spiritualității lor, în ciuda diferenței dintre teologiile lor și dintre interpretările aceleiași realități.
- 5) Rădăcina „critică” sau „profetică”, ce constă în: (a) critica actuală adusă unui creștinism care a devenit convențional și căldicel; (b) îmbrățișarea teoriei „reînnoirii” (pentru catolici) și a „trezirii” (pentru evanghelici); (c) critica adusă indifferenței și pasivității.

Concluzie: Ar fi mai multe de spus, dar pentru scopul discuției de azi aș dori pur și simplu să evidențiez că mișcările penticostale și carismatice împărtășesc afinități apropiate, datorită rădăcinilor comune din punct de vedere istoric și spiritual.

O propunere pentru CHARIS

Pentru a urmări cele de mai sus, dacă îmi permiteți să fiu îndrăzneț, aș dori să fac o propunere pentru CHARIS. L-am auzit de mai multe ori pe Papa Francisc menționând importanța hotărâtoare a acestei adunări împreună, a prieteniei, a mersului împreună și a promovării ecumenismului fundamental și spiritual. Este exact același punct de pornire de la care am început și eu, de aici putem începe pe bună dreptate cu toții, într-o conștiință curată și fideli comunelor noastre valori de temelie și de aici putem ajunge departe împreună! Suntem frați! Stăm pe aceeași temelie: Cristos și Sfânta Treime și aparținem acelui Trup, chiar cu diversitatea noastră. Rămânând pe acest fundament, putem merge departe cu „Cristos în centru”, rugându-ne împreună, lăudând și adorând împreună. Citind și studiind Scripturile, evanghelizând împreună, cultivând împreună „viața în Cristos”, crescând împreună până la maturitate. Putem merge împreună pentru a ne bucura de comuniunea fraternă, putem da mărturie despre unitatea noastră. O fraternitate amestecată catolico-penticostală? Există deja exemple ale acesteia. Un nucleu, poate chiar un model de reproduc. Credeți că CHARIS ar putea lua inițiativa în această direcție, prin promovarea acestei viziuni?

Cursul CHARIS al liderilor

Zambia

8-14 septembrie 2019

Cursul s-a ținut la Centrul Internațional de Spiritualitate a Fraților Creștini, la Lusaka, în Zambia. Cursul a atras 70 de lideri din diferite părți ale țării, precum și din țările învecinate, în special Botswana și Namibia, în Africa de Sud. La sfârșitul cursului, tuturor celor 70 de participanți li s-au acordat certificate și au fost mandatați. Pe lângă cei 70 de participanți înregistrați, trei preoți s-au alăturat ocazional sesiunilor, aceștia fiind: Pr. Collins Moonga, Pr. Paul Sakala și Pr. Jackson Nyakosa.

Cursul a fost plin de Duhul Sfânt, caracterizat printr-o laudă ferventă. Temele abordate au fost foarte relevante pentru situația locală, iar predicatorii au fost pur și simplu extraordinari. Mulți participanți au mărturisit că învățăturile le-au vorbit direct. Pentru mulți, acesta a fost cel mai bun curs de lideri la care au participat vreodată. Reînnoirea Carismatică din Zambia îi este recunoscătoare lui CHARIS pentru această inițiativă.

Nu există noi Rusalii fără evanghelizare

Jean-Luc Moens

Discursul din cadrul Conferinței Liderilor (vineri, 7 iunie 2019)

Primele Rusalii: o transformare misionară

Așa cum știți, Sfântul Părinte și-a exprimat de mai multe ori dorința după noi Rusalii, iar CHARIS a lansat o campanie pentru acest scop. Dar ce i-am cerut Domnului când ne-am rugat pentru noi Rusalii? În ce ar consta aceste noi Rusalii?

Ca să înțelegem acest lucru, trebuie să înțelegem mai întâi ce au fost primele Rusalii, așa cum ni se spune în *Faptele apostolilor* în capitolul 2, versetele 1-6. Rezultatul este clar: apostolii care erau închiși înăuntrul Cenacolului „de frica iudeilor” (In 20,19) se transformă. Ies și îl vestesc pe Cristos înviat, Domn și Mântuitor, cu așa o siguranță, încât Petru chiar îndrăznește să-i acuze pe ascultători: „Bărbați israeliți, ascultați aceste cuvinte: pe Isus Nazarineanul, bărbat adevărat de Dumnezeu între voi prin fapte puternice, minuni și semne pe care le-a făcut Dumnezeu prin el în mijlocul vostru, după cum voi înșivă știți, pe acesta, care a fost dat după planul stabilit și preștiința lui Dumnezeu și pe care voi l-ați răstignit și ucis prin mâinile celor fărădelege, pe acesta Dumnezeu l-a înviat...” (*Fap* 2,22-24). Același Petru care îl renegase de frică pe Isus, a devenit misionar prin puterea Duhului Sfânt.

Primele Rusalii au fost necesare pentru începerea misiunii Bisericii. N-au fost un scop în sine. Duhul Sfânt nu a coborât asupra apostolilor doar pentru ca ei să se bucure că l-au primit. Duhul Sfânt a venit ca să facă din ei niște misionari, ca să-i trimită în misiune. De aceea, Rusalile sunt inseparabile de misiune, de evanghelizare.

Noile Rusalii în *Fapte*

Este extraordinar faptul că, la puțin timp după prima revărsare a Duhului Sfânt de Rusalii, apare, după cum ne spun *Faptele*, o a doua revărsare a Duhului, pe care aș numi-o noile Rusalii din *Faptele apostolilor*. Încercați să vă imaginați scena: Petru și Ioan l-au

vindecat pe ologul de la poarta frumoasă a Templului, apoi ei au început să evanghelizeze cu putere. Comandantul Templului sosește și îi bagă în închisoare. În ziua următoare, apar în fața sinedriului. Ei dau mărturie din nou, plini de curaj. Sunt eliberați, interzicându-li-se să evanghelizeze. Sfântul Luca relatează mai departe: „După ce au fost lăsați [să plece], au venit la ai lor și le-au vestit toate câte le spusese arhierii și bătrânii. Iar ei, când au auzit, și-au ridicat împreună glasul către Dumnezeu și au spus: «Stăpâne, tu care ai făcut cerul, pământul și marea și toate câte sunt în ele, tu le-ai spus părinților noștri, prin Duhul Sfânt, prin gura slujitorului tău David: 'Pentru ce se frământă neamurile și popoarele au născocit planuri deșarte? S-au ridicat regii pământului și conducătorii s-au adunat laolaltă împotriva Domnului și împotriva Unsului său'. Căci, într-adevăr, împotriva slujitorului tău sfânt, Isus, pe care tu l-ai uns, s-au adunat în cetatea aceasta Irod și Ponțiu Pilat, împreună cu păgânii și popoarele lui Israel, ca să împlinească toate câte mâna ta și voința ta le-a stabilit mai dinainte ca să fie. Și acum, Doamne, privește de sus la amenințările lor și îngăduie servitorilor tăi să vestească cuvântul tău cu toată îndrăzneala și întinde-ți mâna ca să se facă vindecări, semne și minuni prin numele slujitorului tău sfânt, Isus!». Pe când se rugau, s-a cutremurat locul în care erau adunați; toți s-au umplut de Duhul Sfânt și vesteau cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală” (Fap 4,23-31).

Avem de-a face aici cu noi Rusalii, la scurt timp după primul eveniment. Ce se întâmplă? De la primele Rusalii încoace lucrurile s-au schimbat. Apostolii au devenit misionari, dar s-au lovit de opoziție. Așadar, ce fac ei? Cer mai mult! Iar Duhul Sfânt vine să le dea mai mult! Suntem martori ai unei schimbări de situație:

- la primul eveniment al Rusaliilor, Duhul Sfânt vine ca să-i transforme pe apostoli în misionari;
- la al doilea eveniment, Duhul Sfânt vine pentru că apostolii sunt misionari și au nevoie de mai mult!

Nu este aceeași mișcare. „Nu există nouă evanghelizare fără noi Rusalii” a devenit un slogan. Dar ar trebui să spunem mai degrabă: Nu există noi Rusalii fără o nouă evanghelizare continuă”.

Permiteți-mi să vă vorbesc printr-o imagine: nu trebuie să arătăm ca o mașină la o benzinărie, care stă tot timpul la pompă ca să-și umple rezervorul. E zadarnic. Odată ce rezervorul e plin, e plin și gata! La un moment dat, mașina trebuie să părăsească benzinăria și să plece, adică să folosească benzina pe care a acumulat-o.

La fel și noi: am primit efuziunea Duhului Sfânt. Ne-am rugat ca să-i dăm mai mult spațiu în viața noastră; acum e timpul să-l lăsăm să lucreze. Cum? Prin evanghelizare! Iar apoi Duhul Sfânt va veni să ne dea putere și carismele sale. În loc să arătăm ca o mașină oprită la benzinărie, vom arăta ca un avion alimentat în timpul zborului, adică Duhul Sfânt ne va umple în funcție de nevoile noastre misionare.

Mi se pare, dragi frați și surori, că am ajuns într-un moment esențial al dezvoltării Reînnoirii Carismatice. Domnul ne invită să înaintăm în larg: *Duc in altum!* Domnul ne invită să ne aruncăm mrejele. Ne invită să experimentăm prezența Duhului Sfânt în evanghelizare.

Să facem un pact: să nu mai criticăm

La înființarea CHARIS, au circulat întrebări și uneori critici. Oare CHARIS va fi o nouă birocrație? Nu e ceva artificial? Unii au folosit rețelele de socializare pentru a răspândi critica.

Acest lucru e spre marele detriment al nostru, al tuturor celor din Reînnoire. Critica este un păcat împotriva comuniunii. Propun să călcăm în mod hotărât pe un drum al comuniunii și al lipsei de critică. Dacă credeți că ceva este greșit, puteți merge la persoana cu care aveți o problemă și să discutați cu ea. Acest lucru nu înseamnă critică. Dar feriți-vă de răspândirea unor remarci în jurul vostru sub forma diferitelor critici.

Propun ca fiecare dintre cei din Reînnoire să facă un pact: să nu ne mai criticăm unii pe alții în cadrul grupurilor, să nu ne mai criticăm între grupuri sau comunități, să nu ne mai criticăm între lideri, să nu-i mai criticăm pe preoții noștri, nici pe episcopii noștri, nici Biserica... Ci, dimpotrivă, ne putem angaja în a-i vorbi de bine pe ceilalți, în așa fel încât numele Domnului să fie tot mai glorificat în Biserică și iubirea să fie vizibilă în mijlocul nostru. „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți discipolii mei: dacă aveți dragoste unii față de alții.” (In 13,35).

Fericita Maria Concepcion Cabrera

O laică profetică și carismatică, ce a întrezărit noile Rusalii în Biserica Catolică

Fericita Conchita

Maria Concepcion Cabrera, cunoscută și cu numele de Conchita, a fost o femeie a timpurilor noastre cu mari calități carismatice și profetice; laică și mistică de origine mexicană, s-a născut în secolul trecut și a fost beatificată la data de 4 mai 2019. A trecut prin etapele normale ale vieții creștine de familie și de soție, mamă și văduvă. A primit de la Isus însuși misiunea de a pregăti noile Rusalii care vor preceda Împărăția Duhului Sfânt. I-a fost revelat un mesaj profetic: ei direct, iar nouă prin setul imens de scrieri mistice și obișnuite care au fost aprobate de Biserică. De asemenea, multe dialoguri cu Isus, scrise într-un limbaj spiritual particular, ne ajută să înțelegem cum să colaborăm pentru era noilor Rusalii.

1. Isus este Domnul și Mântuitorul meu

Itinerariul ei spiritual începe cu o experiență extraordinară a iubirii milostive a lui Dumnezeu.

2. Am primit lumina și puterea Duhului Sfânt

Pe când se ruga într-o biserică iezuită din San Luis Potosi, orașul său natal, Maria Concepcion a avut o experiență mistică. I-a apărut deodată Duhul Sfânt, Duhul iubirii, iluminându-i sufletul și aprinzându-i-l.

Dumnezeu a venit să aleagă această tânără femeie căsătorită, mamă a unei familii, o simplă laică, tocmai prin viața sa „obișnuită”, pentru a invita în special poporul laic al lui Dumnezeu ca să fie atent la misterul mântuirii. Providența nu a ales un preot sau un călugăr, ci un laic pentru a proclama lumii de azi un mesaj de convertire.

3. Vestirea noilor Rusalii pentru Biserică

Misiunea sa în Biserica este aceea de a vesti „noi Rusalii”, împărăția Duhului Sfânt.

Ea scrie în jurnalul său, la data de 27 septembrie 1918: „Biserica să-l predice, sufletele să-l iubească, întreaga lume să fie consacrată lui și va veni pacea, împreună cu o reacție morală și spirituală mai mare decât răul de care este chinuită lumea. Cereți această reînnoire, aceste noi Rusalii, pentru Biserica mea. Într-o zi, nu peste mult timp, în centrul Bisericii mele, la Sfântul Petru, va avea loc consacrarea întregii lumi la Duhul Sfânt, iar harurile acestui Duh Divin se vor revărsa asupra fericitului Papă care o va face. Doresc ca universul să fie consacrat Duhului Divin pentru ca el însuși să se poată revărsa asupra pământului cu noi Rusalii”.

4. Duhul Sfânt revelează misterul mântuirii

A treia experiență carismatică pe care a avut-o a constat într-o viziune a Duhului Sfânt ce încorona crucea glorioasă:

„Într-o după-amiază – o fericită după-amiază – am văzut, în aceeași biserică iezuită, un porumbel alb într-un mare furnal din care scânteiau raze de lumină strălucitoare și arzătoare. Porumbelul, din nou cu aripile răsfrânte, stătea în centru și, sub el, la baza acestei imensități de lumină, era o cruce imensă, cu o inimă în centru. De la partea de jos a crucii scânteiau mii de raze de lumină, care puteau fi distinse cu claritate de lumina albă a Porumbelului și de focul din nori.

Am văzut un tablou vast cu o lumină vie, tot mai luminoasă spre centru. O lumină albă! Și, cel mai surprinzător, deasupra acestui ocean, a acestui abis de lumină cu mii de raze de aur și de foc, am văzut un porumbel, un porumbel complet alb, cu aripile răsfrânte, acoperind, nu știu cum, întregul torent de lumină. Am înțeles că am parte de o viziune înaltă și impenetrabilă, profundă și divină. Am rămas cu un sentiment de pace, de iubire, de puritate și de umilință. Cum ar putea fi exprimat ceva ce este inexprimabil?”

5. Ce semnifică această cruce misterioasă – iluminată și acoperită de lumina pură a Duhului Sfânt?

„Inima era vie, bătea, o inimă de om, dar glorificată, înconjurată de un foc material ce părea incandescent și scânteia ca într-un cuptor. Deasupra ei pâlpâiau alte flăcări, ca niște limbi de foc de o calitate mai înaltă, de un grad mai înalt, aș putea spune. Raze luminoase înconjurau inima, mai lungi la început, apoi devenind mai mici, ce se puteau distinge de flăcările de dedesubt, de lumina vagă și de cel mai strălucitor halou care îl încercuiau. Flăcările care izburneau din inimă urcau rapid, ca trimise cu mare forță, acoperind și dezvelind crucile mici, fixate înăuntrul inimii. Spinii care încercuiau inima ne răneau, văzând că înțepau această inimă așa delicată și tandră.”

6. Ce vrea să ne învețe Duhul Sfânt prin această cruce glorificată a lui Isus, Mântuitorul oamenilor?

„Iată ce m-am întrebat: ce dorește Domnul? I-am prezentat directorului meu spiritual o relatare. La început, mi-a spus să nu iau în seamă acestea; apoi, prin inspirația lui Dumnezeu, semnificația a devenit clară. Și anume: iubirea ispășitoare a lui Isus de pe cruce (kenosis) constituie cheia pentru a deveni discipoli capabili de a ne oferi lui viața. Soluția crizei noastre mondiale este o nouă revărsare a Duhului Sfânt, noi Rusalii, destinate să săvârșească sfințirea preoților, totala eliberare a omenirii și a geamătului întregii creații a lui Dumnezeu.

Întreaga lume naufragiază în abis, deoarece îi lipsesc preoții care ar ajuta-o să nu se scufunde; preoți care să poarte lumina strălucitoare pe cărarea binelui; preoți puri care să tragă afară din noroi atâtea inimi; preoți înflăcărați care să umple întregul univers cu iubirea divină” (Jurnal, 1 noiembrie 1927).

Acest curent carismatic și profetic are o dimensiune universală pe care dorim s-o îmbrățișăm și s-o împărtășim cu întreaga Biserică, deoarece avem nevoie ca niciodată de roadele sfințeniei prin dăruirea de sine a lui Isus, reînnoite prin jertfa sa preoțească în misterul euharistic.

Concluzie

El este singurul care ne poate da carismele sale, darurile sale, virtuțile sale și roadele sale pentru a ne schimba inimile de piatră în inimi de carne, pentru a putea reevangeliza și reînsufla Biserica prin „noi Rusalii”.

Invităm toate grupurile carismatice din lume ca să postească și să se roage împreună pentru a primi harul enorm al unei noi Civilizații a iubirii. Rămânem cu speranța că promisiunile făcute de Domnul Fericitei Conchita Armida cu aproape un secol în urmă va fi o realitate foarte fericită într-o zi, nu peste mult timp.

José Prado Flores

Prima Conferință Internațională a Liderilor Comunităților Carismatice

Recife, Brazilia

15-17 ianuarie 2020

Dom Hélder Câmara, Arhiepiscop de Recife, al cărui proces de canonizare este în curs

Card. Kevin Farrell, Prefectul Dicasteriului pentru Laici, Familie și Viață

Dragi prieteni,

Așa cum am menționat la întâlnirea de Rusalii de la Roma, CHARIS organizează prima întâlnire internațională a liderilor comunităților carismatice, în perioada 14-17 ianuarie 2020, în Recife (Brazilia). Această întâlnire a fost pregătită de Comisia Koinonia a Slujirii Internaționale de Comuniune. Veți găsi programul complet al acestei conferințe pe situl nostru web. Card. Kevin Farrell, Prefectul Dicasteriului pentru Laici, Familie și Viață, ne va onora cu prezența sa.

Acest eveniment va fi precedat la data de 14 ianuarie de prima întâlnire națională braziliană a comunităților carismatice, organizată de CHARIS-Brazilia.

Mulți dintre voi ați subliniat importanța menținerii legăturilor de comuniune dintre diferitele comunități care au apărut în Reînnoirea Carismatică. Prin Comisia Koinonia, CHARIS a pus la inimă acest lucru și vine cu propunerea de a face un program de formare care să poată sprijini lucrarea misionară a comunităților și, în același timp, să-i ajute la plăsmuirea legăturilor de comuniune.

Dintre subiectele acoperite, menționăm:

- CHARIS și comunitățile
- Comunități ecumenice
- Mergând pe urmele lui Dom Hélder Câmara, Arhiepiscop de Recife, al cărui proces de canonizare este în curs
- Acțiune comunitară la periferii
- Abuzul de autoritate: ce putem face ca să-l prevenim?
- Cum să-i evanghelizăm pe tineri?
- Comunitățile ca resurse de vocații pentru Biserică.

Contez pe largă voastră participare la această primă întâlnire. Puteți descărca formularul de înscriere de pe situl nostru web. Participarea voastră este importantă pentru întreaga Reînnoire Carismatică, deoarece va fi un semn al dorinței voastre de a păstra comuniunea ce s-a construit în trecut, dar și al dorinței voastre de a sprijini activ inițiativa Papei Francisc de a edifica CHARIS.

Sper să mă întâlnesc cu mulți dintre voi în Recife și încredințez acest important eveniment mijlocirii Preacuratei Fecioare de la Aparecida, patroana Braziliei.

Jean-Luc Moens
Moderator CHARIS

Pentru înscrieri, vă rugăm să vizitați situl www.charis.international.

PRIMUL CURS CHARIS DE FORMARE PENTRU TINERI

În ajunul Rusaliilor, în timpul primei conferințe internaționale a CHARIS, Papa Francisc ne-a adresat aceste cuvinte: „Tinerii sunt viitorul Bisericii, e adevărat, dar ei sunt și prezentul: ei sunt prezentul și viitorul Bisericii. Sunt bucuros că i-ați făcut vizibili și le-ați dat responsabilitatea de a vedea prezentul cu ochi noi și să privească viitorul împreună cu voi”.

Dragi tineri, să răspundem cu curaj și entuziasm invitației Papei Francisc, care ne cheamă să colaborăm activ cu acțiunea Duhului Sfânt.

Vă anunț cu mare bucurie următoarele: CHARIS organizează primul curs de formare pentru tineri, în perioada 19-26 iulie 2020, în Casa Divin Maestro (Roma, Ariccia).

Tineri din toată lumea, vă invit din toată inima să vă rugați și să ascultați de Duhul Sfânt și să vă pregătiți să vă asumați responsabilitățile la care Dumnezeu vă cheamă, pentru a răspunde acestei încrederi pe care Biserica vi-o acordă.

Aștept cu nerăbdare să ne întâlnim în curând la Roma; să umblăm împreună, conduși de Duhul Sfânt.

Giulia Rancan, tânără reprezentantă a Slujirii Internaționale de Comuniune

19-26 iulie 2020

CASA DIVIN MAESTRO (ARICCIA-ROMA)

Pentru mai multe informații, vă rugăm să vizitați situl web: www.charis.international

Înscrierile se deschid în curând

Printre vorbitori va fi și Pr. Raniero Cantalamessa

AJUTAȚI CHARIS

Dragi prieteni ai Reînnoirii Carismatice,

După cum știți, CHARIS este slujirea pe care Papa Francisc o dorește pentru curentul de har care este Reînnoirea Carismatică Catolică. Am început de Rusaliile din acest an (2019, n.t.), iar în această revistă puteți vedea că deja se văd unele rezultate.

CHARIS, fiind o slujire, nu are membri. De aceea nu primim cotizații de membru care ar putea sprijini activitățile noastre. Depindem total de providență pentru toate serviciile noastre.

Ne-am început activitatea cu fondurile pe care ICCRS și Fraternitatea Catolică ni le-au lăsat, așa cum se stipulează în Statutul nostru. Dar aceste două organizații au experimentat o scădere în donații, legat de faptul că au trebuit să-și închidă activitatea. De aceea, fondurile primite nu sunt suficiente pentru a acoperi costurile operative ale CHARIS.

Acum, **a venit timpul pentru a apela la generozitatea voastră.** Deși CHARIS nu are membri, are mulți suporter: voi toți cei care participați la activitățile unui grup de rugăciune, ale unei comunități, ale unei școli de evanghelizare sau ale oricărei expresii a Reînnoirii Carismatice. Fără ajutorul vostru concret, CHARIS nu poate răspunde la chemarea pe care Papa Francisc ne-a adresat-o tuturor de a răspândi efuziunea Duhului Sfânt în toată Biserica, de a sluji pentru unitatea creștinilor și de a practica acea caritate necesară pentru cei săraci. Ajutați-ne, prin generozitatea voastră, ca să răspundem cu fidelitate la ceea ce ne solicită Biserica. După cum știți, Dumnezeu nu poate fi întrecut niciodată în generozitate.

Unii dintre voi ați continuat să ne sprijiniți și vă suntem foarte recunoscători, dar nu e de ajuns. Azi, CHARIS are nevoie de ajutorul fiecăruia pentru a-și continua activitatea de slujire. Contăm pe generozitatea voastră. Chiar și cea mai mică donație va fi binevenită!

Vă mulțumim pentru generozitate.

Jean-Luc Moens

Un alt mod de a sprijini CHARIS!

Mulți dintre voi ne-ați sprijinit foarte mult după publicarea primului număr al revistei CHARIS. Mulți dintre voi chiar ne-ați cerut să facem o versiune fizică. Pentru a satisface această cerere, CHARIS lansează abonamentul la revistă (4 numere pe an). Prin abonament, nu numai că veți primi revista în cutia poștală, ci veți și contribui la sprijinul financiar al CHARIS.

Pentru abonament, completați pur și simplu formularul de pe ultima pagină a revistei și faceți un virament bancar de 50 eur în contul CHARIS, după informațiile de mai jos.

Asigurați-vă că ați bifat căsuța corectă pentru a primi revista prin poștă.

Vă mulțumim anticipat pentru sprijin.

Numele contului: Catholic Charismatic Renewal International Service – CHARIS

Adresa contului: Palazzo San Calisto, 00120 Statul Vatican

Cod BIC: IOPRVAVX sau IOPRVAVXXXX

În EUR

IBAN: VA81001000000048375001

Cont: 48375001

Motivul plății: Revista CHARIS

În USD

VA54001000000048375002

48375002

Revista CHARIS

Odată plătită contribuția voastră, vă vom trimite și primul număr al Revistei CHARIS.

PROIECTUL CHARIS al RECOLTEI SPERANȚEI

SLUIREA INTERNAȚIONALĂ A REÎNNOIRII CARISMATICE CATOLICE

Vă rugăm să completați acest **formular** și să-l trimiteți ca imagine scanată în PDF sau JPG prin e-mail sau prin fax, ori poștal. Păstrați o copie pentru evidențele voastre.

Adresa poștală
magazine@charis.international

CHARIS
+39.06.6988.7126/7

Palazzo San Calisto
+39.06.6988.7224
00120, Orașul Vatican

Biroul

CHARIS

Palazzo San Calisto, 16

00153, Roma, Italia

e-mail:

Telefon:

Fax:

NUME

PRENUME

TITLUL DL. D-NA D-RA EP. PR. FR. SR. ... SEX M F

DATA NAȘTERII ZZ-LL-AA

GRUPUL/COMUNITATEA

ADRESA

ORAȘUL

JUDEȚUL

ȚARA

COD POȘTAL

TELEFON/MOBIL

E-MAIL

☐ PLATĂ PRIN TRANSFER BANCAR – VĂ RUGĂM SĂ INDICAȚI MOTIVUL

În EUR

În USD

Numele contului: Catholic Charismatic Renewal
International Service – CHARIS

Adresa contului: Palazzo San Calisto, 00120 Statul
Vatican

Cod BIC: IOPRVAVX sau IOPRVAVXXXX
IBAN: VA81001000000048375001

VA54001000000048375002

Cont: 48375001

48375002

Motivul plății: Proiectul Recolta Speranței/ Revista CHARIS

Motivul plății:

Proiectul Recolta Speranței/ Revista CHARIS

☐ PLATĂ PRIN CEC – VĂ RUGĂM SĂ TRIMITEȚI CECUL LA ADRESA NOASTRĂ POȘTALĂ DIN PARTEA DE SUS A PAGINII

☐ PLATĂ ÎN NUMERAR – SUNTEȚI BINEVENIȚI SĂ VIZITAȚI PERSONAL BIROUL NOSTRU PENTRU A FACE O PLATĂ ÎN NUMERAR

DORESC SĂ SPRIJIN SLUIREA PE CARE CHARIS O OFERĂ REÎNNOIRII CARISMATICE CATOLICE DIN LUMEA ÎNTREAGĂ ȘI, DEOARECE FAC PARTE DIN ACEST CURENT DE HAR, AM DECIS SĂ MĂ ANGAJEZ MAI CONCRET PRIN FINANȚELE MELE PENTRU CA ACEASTĂ EFUZIUNE A DUHULUI SFÂNT ȘI VIAȚA CARISMATICĂ SĂ POATĂ ÎNFLORI ÎN CADRUL BISERICII.

MĂ ANGAJEZ SĂ CONTRIBUI CU € (ÎN ACEST MOMENT CHARIS POATE PRIMI DONAȚII NUMAI ÎN EUR ȘI USD)

VĂ RUGĂM SĂ BIFAȚI UNA DINTRE CĂSUȚELE URMĂTOARE:

O DATĂ ☐ LUNAR ☐ LA 3 LUNI ☐ LA 6 LUNI ☐

LIMBA REVISTEI: ENG ☐ ITA ☐ SPA ☐ FRE ☐ POR ☐

REVISTA CHARIS PRIN E-MAIL GRATIS ☐ REVISTA CHARIS PRIN POȘTĂ 50 €
pe an ☐

AUTORIZAȚIE PENTRU FOLOSIREA DATELOR MELE PERSONALE:

Prin prezentul document, autorizez CHARIS să proceseze datele mele personale, în conformitate cu EU General Data Protection Regulation („GDPR”) 2016/679 și cu toate celelalte legi și regulamente aplicabile, pentru a trimite orice tip de informații care sunt în legătură cu activitățile sale.

În același mod, oricând voi considera necesar, îmi voi putea exercita dreptul de acces, rectificare, anulare și opoziție cu privire la această procesare, numai în scris, la adresa unsubscribe@charis.international.